

Boekbespreking door Jacqueline Voskuil

Besproken boek: Onomkeerbaar - van Greetje van den Berg.

Beste lezers/luisteraars,

Al een geruime tijd bespreek ik één keer in de drie weken op de zaterdagochtend van 10.00 tot 11.00 uur een boek.

De presentatie van dit uur is in handen van Lida de Vries. Heel leuk want zij is net als ik zeer geïnteresseerd in boeken.

Met het lezen gaat het bij mij ongeveer zo: Ik ben geïnteresseerd in het onderwerp of de schrijfstijl of bijvoorbeeld het genre.

Literatuur vind ik altijd erg mooi maar een prentenboek is even zo fijn om te lezen en vaak te bekijken om de tekeningen die er vaak bij staan.

Weet u ook wat ik leuk vind? Dat u een boek kiest, dat ik die dan lees en ik hem op een afgesproken zaterdag bespreek.

Het mag van alles zijn. Streekromans, horror, chicklit (eenvoudige romans), thrillers, noem maar op en ik doe er wat mee.

Ik hoor het graag.

Soms staat er in een boek echt fouten en dan houd ik er bij pagina 20 mee op. Ik bespreek het wel omdat er ook heel vaak

heel mooie zinnen in staan. En die zijn het zeker waard om gelezen te worden.

Het laatste boek wat ik heb gelezen en besproken heb is: Onomkeerbaar - van Greetje van den Berg.

Misschien is het wel leuk om te weten dat zij mijn allereerste verhaal heeft nagekeken en van commentaar heeft voorzien.

Vele jaren later heeft dit eerste verhaal geresulteerd in vele verhalen waarvan twee literaire verhalen voorin mijn twee boeken

over dromen. Dit wordt uitgegeven door uitgeverij Schors.

Greetje van den Berg woont in Ens en heeft al vele boeken op haar naam staan.

Dit is mijn bespreking van het boek Onomkeerbaar.

Vooraf: Een literaire roman en een strekkroman zijn twee totaal verschillende genres. Ze moeten dus ook als zodanig worden

besproken. het is anders appels met peren vergelijken. Ik heb dit boek dus ook besproken met het oog op het genre - de streekroman.

Tussen het gesprek door op de radio vertel ik ook vaak iets over de verhaallijn(en) en schrijftechnieken.

Pag. 5 De hoofdpersoon Yvonne Fijnvandraadt staat in de badkamer. Het raam staat een beetje open. Ze smeert zich in met bodylotion.

'Een frisse februarilucht streek liefkozend langs haar rug.....'. Leuk, in het echt is een februarilucht koud en koud. Nu niet, ze voelt zich goed

(en warm van het bad) en daarom is het een fijne februarilucht.

Pag. 5 Soms is een overgang van de ene zin naar de andere zin niet zo heel mooi.

'Op haar dertigste had ze er rigoureuus de schaar in laten zetten. Al vijf jaar lang hing het net over haar schouders'.

Het zijn twee leuke zinnen maar het 'bekt' niet helemaal.

Pag. 5 Ze kruipt bij haar man (Menno) in bed. Iets meer dan slapen wil ze bij wijze van spreken.

'Ze riep zijn naam, schoof dicht naar hem toe'.

Roepen? Het is wel zo dat het synoniemenwoordenboek niet echt een oplossing biedt. Ze zei zijn naam is te willekeurig en kan te afstandelijk klinken.

Mooier zou zijn: Ze zei zachtjes zijn naam. Lida had bedacht: fluisterde zachtjes. Is nog mooier.

Pag. 8 Hier staat een leuk geschreven stuk over Menno. Hij rector van het christelijk IJsselmeercollege. Het

is een zogenaamde blokkarakterisering.
Je krijgt in één stuk veel te lezen over een personage.

Pag. 10 Yvonne is met haar twee jaar jongere zus (Jacqueline) in een kledingwinkel. Ze past een jurk.
'Waarom hadden pashokjes altijd van dat koude, witte licht?.....Dat gebouw werd tenminste alleen maar mooier met de jaren'.

In een eerdere pagina vertelde Menno dat hij 'zijn' school meer wilde uitbreiden. Dus mooier. Yvonne ziet in het pashokje alleen haar onvolkomenheden.

'Dat gebouw werd tenminste alleen maar mooier met de jaren' vind ik een heel leuke zin die precies past hoe je over zoiets kan denken. Over jezelf en een situatie die je wel eens mee maakt.

Pag.12 Soms komt een woord wat oubollig over: 'Een half uur later hadden ze een gezellige gelegenheid gevonden om te lunchen'.

en Pag. 13 'Ja, dat zal ik niet licht vergeten'.

Een gezellige gelegendheid kan ook een luchroom zijn, een grand café of een eetcafé.

Licht vergeten kan uiteraard wel maar snel vergeten dekt de lading ook.

Pag. 13 Leuk geschreven wat Yvonne's relatie is met Menno.

Pag. 17 In dit boek zitten heel mooie zinnen. Menno, Yvonne en hun zoon Constatijn zitten aan tafel te eten.

'C. zegt: 'Wil je weer gaan lesgeven?' C. keek

haar trouwhartig aan. 'Ik zou het best gaaf vinden Duits van je te krijgen.'"Vergeet dat maar', kapte Menno de gedachte meteen af'.

Prachtige zin. De toon is gelijk gezet tussen M. en Y.

Zo tussendoor: Het is een christelijk boek. Pag. 21 'Ze hield van die momenten, van het alleen zijn, van de stilte, van het gevoel heel dicht bij God te zijn'.

Zo tussendoor: Een streekroman leest meestal makkelijk weg. Dit wil natuurlijk niet zeggen dat dit ook zo makkelijk wordt geschreven.

A.Hemingway zei niet voor niets: 'Easy reading is hard writing'. - Iets wat makkelijk leest is hard werkend schrijven.

Zo tussendoor: Het boek speelt zich af in Emmeloord - Kampen - Zwolle.

Pag. 33 Nog een prachtige zin. Deze gaat er aan vooraf: 'Tussen de groep mensen bij de bushalte bleef dat opgewekte gevoel ondanks de grijsheid van deze dag.

Nu de werkelijk prachtige zin erna: 'De regen was weliswaar opgehouden, maar de lucht bleef zwaar van het vocht en weigerde de zon toegang'.

Pag. 44 Als een schrijver te vaak op dezelfde manier een zin begint lijkt het een truukje. Greetje van den Berg doet dit niet.

Twee voorbeelden waar dit bijna wel gebeurt: 'Glanzend zwart was het pak van de merel in het gras'. En op dezelfde pagina: 'Duidelijk hoorbaar was de zucht'.

Pag. 60 Onderaan - Je hóórt de sjagrijn. Van den Berg heeft dit heel goed geschreven.

Pag. 61 Sommige zinnen verdienen alle aandacht en dan is het beter om ze alleen te laten staan in plaats te samen te voegen met een andere zin.

Yvonne's moeder is overleden. 'De wereld leek de spot te drijven met de dood van haar moeder, het leven trok zich niets aan van haar verdriet'.

De eerste zin verdient alle aandacht want die is geweldig. De tweede zin is ook heel goed maar die had beter verderop in het boek kunnen staan.

Zo tussendoor: De schrijfster heeft niet gekozen voor een alwetende verteller. Je krijgt daardoor Menno's gedachten en gevoelens niet te zien. Een

beetje op pagina 92 en iets meer op pagina 122.

Zo tussendoor: Er zijn geen écht grote conflicten. Hoeft ook niet, onderhuids kan het ook broeien maar dat is in dit boek niet echt het geval.

Ook dit kan een bewuste keuze zijn net als de keus geen alwetende verteller te introduceren.

Pag. 87 Alweer een prachtige zin: 'Menno lachte, maar zijn ogen weigerden zijn spel mee te spelen'.
Prachtig, prachtig, prachtig.

Tot zover de boekbespreking "Onomkeerbaar - van Greetje van den Berg" door Jacqueline Voskuil.

OZO, Omroep voor Zieken en Ouderen hoopt dat u dit item zal waarderen?

Uw mening vernemen wij graag, via de oranje knop boven aan de site "Contact met OZO".